

НАЙ-ХУБАВАТА ПЪСЕНЬ

Край единъ път, заобиколенъ отъ жълти жита съ метличини, живѣеше съ своитѣ малки една чучулига.

Малкитѣ пискаха около майка си, сърдѣха се и се заканваха на мравкитѣ, които бързо минаваха край тѣхния домъ. Между тежкитѣ житни класове малкитѣ виждаха синьо небе и питаха майка си:

-- Мамо, какво има надъ класоветѣ?

— Какво, — хора, пѣтища, гори и планини. Хората работятъ, вървятъ по пѣтищата незнайно кѣде, слънцето вечеръ се скрива задъ горитѣ и планинитѣ. Това е.

Но презъ нощитѣ бѣше по-друго. Тъмнината слизаше ниско надъ класоветѣ, които се навеждаха, слизаха ниско и звездитѣ и се люлѣха по класоветѣ, — така се струваше на малкитѣ птичета.

За хората чучулигата знаеше, че работятъ; че задъ планинитѣ си отива слънцето, но какво нѣщо сж звездитѣ и какво има тамъ, майката не можеше да отговори на децата си.

И защо денемъ звездитѣ се скриватъ?

Бѣше тиха нощъ, житнитѣ класове леко шумолѣха, звездитѣ ходѣха по тѣхъ, чучулигата ги гледаше, но нищо не можеше да каже. Малкитѣ се присвиваха до майка си, около тѣхния домъ ходѣха нѣкакви чудни мравки съ зелени очи. Една крадлива мравка се опита да надникне презъ прозорчето имъ, но падна и се преби.

— Послушайте, деца, не ви ли се струва, че високо, нѣкъде къмъ звездитѣ, нѣщо пѣе? Я чуите! Колко е хубава пѣсенъта, ама нали е много високо, слабо се дотува.

Малкитѣ се вслушаха, но повече ги бѣше страхъ отъ зеленитѣ очи на мравката и току се влеждаха да видятъ дали тя пакъ ще се покачи.

Чучулигата се замисли. Вѣрно, нѣщо пѣе високо къмъ звездитѣ, но то трѣбва да се чуе отблизо и тогава тя ще изпѣе такава пѣсенъ, каквато никой досега не е пѣлъ. Но какъ да научи отъ звездитѣ тая хубава пѣсенъ? Презъ нощитѣ е страшно да се излиза и да се лети къмъ небето. Тогава навѣнъ свѣтятъ нѣкакви зелени очи, ходятъ крадци и убийци. Денемъ пѣкъ звездитѣ се скриватъ и пѣсенъта вече не се чува.

Какво да направи чучулигата?

Най-после тя намисли да стане нѣкоя сутринъ много рано, когато малкитѣ спятъ и звездитѣ още надничатъ и да политне къмъ тѣхъ.

Въ топлата лѣтна нощъ се обади щурець. Чучулигата кротко задрѣма, зарадвана, че утре рано ще отлети къмъ звездитѣ, за да научи тѣхната пѣсенъ.

Чучулигата се събуди и погледна малкитѣ си, които спѣха. После дигна очи къмъ тъмното небе; бѣше тихо, житнитѣ класове се бѣха кротко отпуснали, а звездитѣ хвърляха слабъ отблѣсъкъ върху тѣхъ.

— Спете, деца, ще ви донеса най-хубавата пѣсенъ!

И чучулигата разпери криле, политна къмъ небето и се загуби.